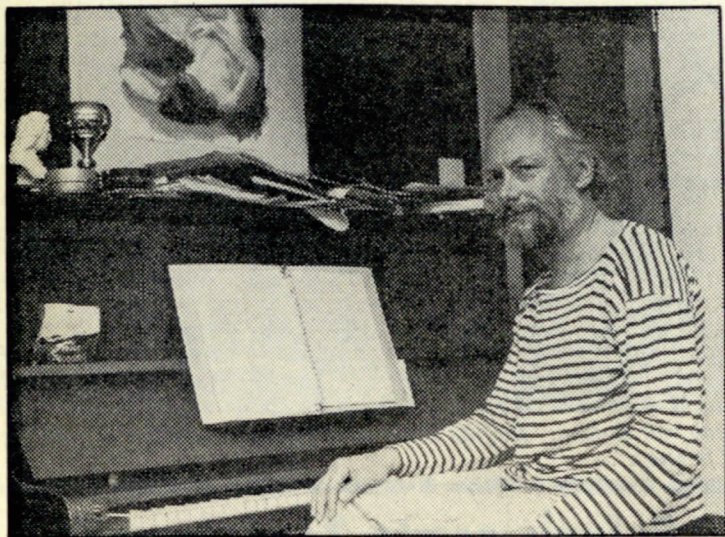


Siemen Visser (winnaar Noord Nederlands Liedjesfestival):

"Ik ben een veredelde straatzanger, maar wel van nationaal niveau"



Het zou niet de eerste keer zijn dat zich op het Noord Nederlands Liedjesfestival een groot talent openbaart. De 47-jarige Siemen Visser -winnaar van het derde Liedjesfestival in Café 1672- maakte dit jaar veel indruk met zijn beide Groningse liedjes. Eigenlijk 'uit het niets' was hij daar ineens, de man die zichzelf een "veredeld straatzanger" noemt. Zijn hele leven zingt hij al, met name in koren.

Hij genoot een klassieke opleiding, maar vond zijn stem minder geschikt voor klassieke muziek. Het moet gezegd: zijn stem leent zich bij uitstek voor zijn cabaret-achtige liedjes.

De (Groningse) teksten van de liedjes die Siemen Visser vertolkte op het Liedjesfestival werden geschreven door zijn broer, de dichter Peter Visser. Het verraste Siemen dat hij met deze ietwat kritische teksten succes had:

"Peter maakt vaker teksten voor mij, al schrijf ik ze meestal zelf. Ik zoek er dan zelf aansprekend muziek bij. Mijn succes is in dit geval echter ook Peter's succes en dat van Nanne van der Werf, een raspianeur!

Het gaat mij er niet eens om dat teksten mooi zijn, als 't maar aanslaat! Als mensen staan we immers al zo vaak machteloos, het enige wat je kunt doen is iets van je laten horen. Zelf wil ik verder helemaal niets meer doen. Geen aktie voeren, niet meer werken. Ik voel me zo machteloos, het enige wat ik nog kan doen is het schrijven van liedjes.

Muziek maken is nu mijn werk, al wordt dat in de maatschappij anders gezien. Ik ben er wel hele dagen mee bezig en iedereen kan tegenwoordig met deze regering toch een uitkering krijgen?! Daar ben ik zo op afgeknaapt! Ik was maatschappelijk werker, heb altijd anderen moeten helpen. In die tijd kwam er van liedjes maken niets terecht, je hebt zoveel andere dingen aan je hoofd, die ruimte is er niet. Je kunt pas echt met iets beginnen, wanneer je tot rust komt. Anders ontbreekt daarvoor gewoon de energie."

Wie de teksten van zijn liedjes beluistert, valt het direct op dat Siemen Visser veelal (maatschappij)kritische liedjes maakt:

"Ik maak heel verschillende teksten, al zullen ze niet geschikt zijn voor het zeg maar conservatieve publiek. Het is niet zo dat mijn teksten ondraaglijk of onverteerbaar zijn. Omdat ik maatschappelijk werker ben geweest, weet ik waarover ik zing als het bijvoorbeeld om discriminatie gaat of arbeidsongeschiktheid. In m'n liedjes druk ik uit wat er in me omgaat. Ik wil het publiek zo duidelijk maken wat je voelt, wat je beleeft. Ik ben een kunstenaar, die daar op deze manier uiting aan wil geven.

Het zijn beslist geen keiharde teksten, vaak meer ironisch bedoeld, soms humoristisch. Het is niet zo dat de mensen er verschrikkelijk hard om moeten lachen, maar ze lachen er wel om. Eigenlijk ben ik niet zo serieus, dat hoeft ook niet. Niet serieus vind ik echter heel serieus in een maatschappij als deze. Met zo'n regering kun je je niet serieus opstellen."

Een jaar of zeven geleden knapte Siemen Visser af op zijn baan als maatschappelijk werker. Hoewel hij een klassieke muziekopleiding heeft gehad, zong hij al jaren met name ouderwetse cabaretliedjes. Het klassiek had al lange tijd voor hem afgedaan, zonder dat hij er definitief een punt achter wilde zetten:

"Ik was altijd heel jaloers op bijvoorbeeld die bluespianeurs, die in een cafeeetje voor het vaderland wegspeelden. Eigenlijk was dat niet nodig, want ik kon zelf veel meer. Maar ik was te angstig om het notenboek dicht te slaan. Ik ken zoveel klassieke nummers uit mijn hoofd, maar altijd stond dat boek toch open.

Doordat ik volledig afknapte op mijn werk -als maatschappelijk werker ben je eigenlijk een a-sociaal werker omdat je het systeem mee in stand houdt- kwam ik in, zeg maar, het gekkenhuis terecht. Twee jaar lang zat ik in therapie. Daar was het dat ik eens zomaar wat zat te spelen op de piano, toen bleek dat de mensen om me heen het mooi vonden. Vanaf dat moment heb ik het klassieke boek gesloten. Ik dacht 'ik moet ook zelf liedjes kunnen maken', wanneer ze mijn muziek mooi vinden. Teksten heb ik namelijk altijd al wel kunnen schrijven. In het begin schreef ik heel absurde teksten.

Ik heb dat nu nog; wanneer ik in de put zit, schrijf ik de gekste teksten. Dat houdt me op de been. Ik zing drie soorten liedjes: maatschappijkritische, erotisch-ontdeugende en Groningse. De laatste schrijft m'n broer Peter."

Bekendheid geniet Siemen Visser nauwelijks en dat is zeer spijtig wanneer je hem hoort zingen. Het Noordelijk Liedjes Festival was zijn eerste optreden voor een 'groot publiek' buiten de wijk Lewenborg waar hij een flat bewoond:

"Het cabaretpubliek zou mijn publiek zijn, mensen die iets voelen voor tekst en muziek. De kritische mensen in deze maatschappij zullen mijn liedjes mooi vinden. De conservatieve mensen zullen ze als grof ervaren. Iemand zei me eens dat ik schuine liedjes maak, maar dat is ronduit beleedigend. Ontdeugend, erotisch, dat is het. Ik probeer het subtiel te doen en wanneer je over schuin praat dan heb je het over porno, heel iets anders dus.

Freek de Jonge is een kritische vogel, die een heel groot publiek weet te bereiken. Ik zou dat ook graag willen, al kun je mij natuurlijk nooit met hem vergelijken. De mensen kennen me echter niet of nauwelijks in Groningen. 'k Geniet alleen wat lokale bekendheid hier in de wijk Lewenborg. Dat levert niet meer op dan 'daar heb je hem weer, hij doet weer wat'. Dat is niet voldoende gezien het niveau van mijn muziek en teksten. Op dat gebied kan ik met de besten van Nederland mee. Mijn pech is dat niemand dat weet.

Een Freek de Jonge is een heel grote artiest, dat ben ik niet. Ik ben meer liedjesmaker dan iemand die optreedt; het is behelpen met mezelf. Ik ben geen eerste klas zanger, ook dat niet. Maar ik kan het goed genoeg, het klapt er altijd wel in. Ik krijg een zaal wel stil, al heb ik dan meer de allure van een straatzanger. In feite beperk ik mezelf door te zeggen dat ik en gevraagd wil worden en geld wil zien. Wie vraagt een onbekende zanger en betaalt daar ook nog eens voor?!

Ik hoop met Nanne van der Werf door te kunnen gaan. Als ik mezelf namelijk begeleid op de piano, kan ik me niet genoeg aan het zingen geven. Maar Nanne is een raspianist en ik weet niet of hij net als ik de kunst belangrijker zal vinden dan het geld. Eigenlijk zou heel het Nederlandse volk mijn teksten moeten horen. Ik heb beslist wel voldoende niveau voor het grote publiek.

Ik heb me sterk ontwikkeld in die zeven jaar, steek veel tijd in mijn teksten. Het resultaat is wel dat ik met mijn liedjes op nationaal niveau sta. Mijn nadeel is dat ik een volstrekt passief figuur ben.

Daarom ben ik zo blij met die prijs op het liedjesfestival. Het uitblijven van echte waardering maakt je weleens onzeker en die prijs is toch een erkenning."